

V. 36 Chvála nejvyššímu Já.

PRAHLÁDA dále rozjímal: Došlo k uskutečnění Já, které je za všemi stavy vědomí. Chvála nejvyššímu Já, kterého bylo nakonec šťastně dosaženo. Tobě se klaním, tebe objímám! Vždyť ve třech světech kdo jiný než ty jsi můj přítel a příbuzný? Ty samo ničíš, chráníš, dáváš, velebíš a jednáš. Bylo jsi poznáno a dosaženo. Co teď uděláš a kam půjdeš? Všechny světy jsou prostoupeny tvou Skutečností a ty samo jsi viděno všude a ve všem. Čeho teď budeš dosahovat?

Od nepaměti stála mezi námi zeď nevědomosti. Teď, když zeď padla, je vidět, že jsi nebylo daleko. Chvála nejvyššímu Já, které zcela dokončilo vše, co má být dokončeno. Chvála nejvyššímu Bohu, skutečnému aktéru všech činů, věčnému čirému Bytí. Chvála trojici bohů Višnu, Šiva a Brahmá. Odlišnost mezi mnou a Já je pouze ve slovech. Je to jako rozdíl mezi slovem a tím, na co slovo odkazuje. Odlišnost je fiktivní a neskutečná podobně jako rozdíl mezi vlnou a vodou, která vlnu vytváří. To, co se rozprostírá jako nekonečná rozmanitost stvořených objektů jevících se ve světě, jsi ve skutečnosti ty samo, nekonečné Já.

Chvála Tomu, co pozoruje a zakouší. Chvála Tomu, co tvoří a rozprostírá se jako všechny věci. Chvála Tomu, co je vnitřní Skutečností všeho. Chvála Tomu, co je všudypřítomné. Nejvyšší Já, v důsledku svého ztotožnění se s vtělením jsi zapomnělo na svoji podstatu, a proto jsi v opakovaných zrozeních podstoupilo nekonečná utrpení a zakoušelo vnější vjemy bez Sebepoznání. Vnější svět je jen hlína, dřevo a kámen a jedinou Skutečností v tom všem není nic jiného než ty, nejvyšší Já. Po dosažení Sebepoznání už člověk po ničem dalším netouží.

Ó Bože, nyní jsi byl spatřen a uskutečněn. Déle již nebudeš v omylu a zapomnění. Chvála tobě. Jak je možné nevidět a nezakoušet nejvyšší Já, jež samo je světlem v očích a naplňuje tělo vnitřní Inteligencí? Jak je možné nevidět vnitřní Inteligenci projevující se jako hmat a zakoušející všechny okolní objekty? Jak by mohla být tato Inteligence člověku vzdálená, když projevena jako sluch naslouchá a zvukem nažene i husí kůži? Jak je možné, že člověk nechutná sladkost Inteligence, přestože právě Inteligence zakouší chuťovým smyslem u objektů sladkost či jiné chutě? Jak to, že jedinec neprožívá přímou zkušenost Inteligence zakoušející prostřednictvím čichu? Jak může nejvyšší Já, jež je poznáním a moudrostí a jehož sláva je opěvována v posvátných textech, zapomenout samo sebe? Ó nejvyšší Já, bylo jsi dosaženo. Smyslová potěšení, v nichž jsem si dříve liboval, teď již nezasluhují moji pozornost.

PRAHLÁDA pokračoval v rozjímání: Ó nejvyšší Já, ve Slunci svítí tvé světlo čistoty a Měsíc vyzařuje tvůj chladivý nektar. Neprostopnost hor i rychlost větru, pevnost země i prázdnota prostoru pocházejí z tebe. Jaké štěstí, že jsem tě poznal. Jaké štěstí, že

jsem se stal tebou. Jaké štěstí, Bože, že mezi tebou a mnou není rozdíl. Já jsem ty a ty jsi já. Ať už jsi to ty, nejvyšší Já, anebo já, ať už jde o kořen nebo větev, všemu se znovu a znovu klaním. Chvála mému Já, jež je neomezené a bez pocitu ega. Chvála nejvyššímu Já, jež je bez formy.

Ó nejvyšší Já, přebýváš ve mně ve stavu klidu a míru jako čiré Vědomí, jako svědek bez formy a bez omezení prostorem a časem. Mysl se dá do pohybu, smysly jsou nabuzeny, energie se začne uvolňovat a uvádí v pohyb životní sílu v podobě dvojice *prána* a *apána*. Mysl poháněná tužbami pohání tělo složené z masa, krve, kostí a kůže. Ať už se však tělo rozvíjí nebo chřadne v souvislosti s tužbami, které ho ženou, Já jsem čiré Vědomí, nezávislé na těle ani na ničem jiném.

Pocit ega se objeví a časem zase zanikne podobně jako vesmír na konci vesmírného cyklu. Po dlouhé době existence na světě ve stále se opakujícím koloběhu zrození a smrti jsem dosáhl stavu klidu a míru, tak jako k němu na konci své existence dospěje vesmír. Chvála tobě, mé Já, jež jsi vším a vše překračuješ. Chvála všem, kteří o Tom mluví.

Nejvyšší Já, Vědomí, jež je svědek všeho, zůstává nedotčeno jakýmkoli zážitkem. Nejvyšší Já je vším, ve všem a všude. Existuje ve všech věcech podobně jako vůně v květině či olej v sezamovém semínku. Ó nejvyšší Já, ničíš, udržuješ, dáváš, směješ se a jednáš, ačkoli jsi prosté pocitu ega. Je to záhada. Otevřu oči jako světlo Já a vznikne vesmír, zavřu oči a vesmír zanikne. Tak jako je v nepatrném banánovém semínku ukryt vysoký banánovník, tak ty, nejvyšší Já, jsi základní částičkou, ve které existuje celý vesmír. Mraky na obloze připomínají někdy koně, jindy slony či jiná zvířata. Podobně se ty, nejvyšší Já, projevíš v kosmickém prostoru jako nekonečná mnohost rozmanitých objektů. Nejvyšší Já, prosté bytí i ne-bytí, existuje jako bytí, jako ne-bytí, i jako rozmanité, zdánlivě od sebe oddělené bytosti.

PRAHLÁDA dále rozjímal: Vzdej se domýšlivosti, zlosti, nečistoty a násilí. Velké duše se nenechají přemoci takovou nízkostí. Minulé utrpení si neustále připomínej, ale zároveň se od všeho oprostí a s optimistickým postojem se ptej: „Kdo jsem? Jak se to vše stalo?“ Co bylo, bylo. Všechna trápení a smutky, které tě sužovaly, jsou pryč. Ve městě zvaném tělo jsi dnes už vladařem. Jako nemůže člověk ovládnout nebe, tak nemůže smutek ovládnout tebe. Jsi mistrem své mysli i svých smyslů a zakoušíš nejvyšší blaho.

Ó Bože, jakoby stále spíš a jakoby se svou vlastní silou probouzíš, aby sis uvědomil prožívané zážitky. Ve skutečnosti přijde do kontaktu s objektem zakoušení tato síla, ale v důsledku uvědomění připisuješ tyto zážitky sobě. Kdo cvičením životní síly dosáhl „otvoru

Brahmy“, označovaného jako *brahmarandhra* na vrcholku hlavy, je si vědom každého okamžiku, který se v městě Brahmy udál v minulosti nebo se stane v budoucnosti.¹

Ó nejvyšší Já, jsi vůně květiny zvané tělo, jsi chladivý nektar Měsíce zvaného tělo, jsi výtažek léčivé byliny zvané tělo, jsi chlad ledové kry zvané tělo. Jako je smetana obsažena v mléce, jsou přátelství a připoutanost zahrnuty v těle. Ó Bože, sídlíš v těle jako oheň ve dřevě. Jsi září všech zářících objektů a vnitřním světlem umožňujícím poznání objektů. Jsi silou slona zvaného mysl. Jsi světlem i žářem ohně Sebepoznání.

Ó nejvyšší Já, všechna slova a tvrzení končí u tebe, aby se pak znovu někde objevila. Tak jako se nejrůznější ozdoby vyrábějí ze zlata, tak objekty stvořeného světa pocházejí z tebe. Rozdílnosti jsou jen slovní. Myšlenky „to je já“ a „to je ty“ se objeví, když sám sebe uctíváš nebo pro své potěšení o sobě mluvíš. Podobně jako na sebe jediný plamínek vezme podobu velkého lesního požáru, tak tvé jediné neduální Bytí se projeví jako mnohost všech rozmanitých objektů vesmíru. Jsi šňůrka, na které jsou jako korálky navlečeny všechny světy. Jsi základní Skutečnost, v níž všechny světy přebývají. Světy se projeví skrze tebe a jsou v tobě neustále přítomny, podobně jako je vůně neustále přítomna v jídle a projeví se vařením. Ačkoli se zdá, že tyto světy existují, ihned zmizí, jakmile tu nejsi. Jsi jejich Skutečnost. Jednou, jako kus polena, padne bez Života i toto tělo. Jako zmizí temnota, dostane-li na světlo, tak zmizí štěstí i zármutek, jakmile se přiblíží k tobě. Ale i samotný zážitek štěstí je možný jen díky světlu uvědomění, jež vychází z tebe.

PRAHLÁDA pokračoval v rozjímání: Radost i bolest, štěstí i neštěstí vděčí za svoji existenci tobě, nejvyšší Já. Jsou zrozeny z tebe, a jakmile přijde pochopení, že nemají nezávislou existenci, ztratí svoji totožnost. Jako se optický klam na chvíli objeví a brzy zase zmizí, tak se nakrátko objeví a zase zmizí zážitek bolesti či radosti. Tyto zážitky vzniknou ve světle uvědomění a zmizí, jakmile je tu pochopení, že jsou od tohoto uvědomění neoddělitelné. Jsou zrozeny v okamžiku, kdy umírají, a umírají v okamžiku, kdy jsou zrozeny. Kdo je ten, kdo celou tu záhadu vnímá a zakouší?

Všechno se neustále mění. Jak by mohly dočasné věci způsobit skutečné a stálé následky? Vlny mohou na chvíli vytvořit dojem květin, ale může je snad někdo svázat do kytice? Pokud byste věřili tomu, že můžete získat stálé výsledky z nestálých příčin, jakými jsou dočasné jevy, pak by bylo možné spojit blesky do zářivého věnce a ten pak nosit jako ozdobu. Nejvyšší Já, prožíváš radost i bolest, jako by byly skutečné, a zatím je vnímáš a přijímáš skrze vědomí mudrce, aniž bys opustilo stav vyrovnanosti a klidu. Nemohu však popsat, jaké jsou tvé zážitky, pokud se totéž děje v srdci bytosti nevědomé a neprobuzené! Nejvyšší Já, jsi bez lpění, tužeb a nadějí. Jsi Jedno jediné, stejnorodé, bez dělení na části

---

1 Dosáhnout „otvoru Brahmy“ znamená otevření korunní *čakry*. Jako město Brahmy či město absolutního *Brahman* je označováno tělo jedince. (Pozn. překl.)

a zcela oproštěné od pocitu ega. Ať už je všechno skutečné a pravdivé anebo neskutečné a klamně, přebíráš na sebe konání činů i zakoušení rozmanitosti.

Chvála tobě, nejvyšší Já, jež se projevuješ jako nekonečný vesmír. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež jsi nejvyšším klidem a mírem. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež překračuješ svaté texty, ale jsi jejich základem i cílem. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež ses zrodilo a přebýváš ve všech bytostech. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež jsi nezrozené. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež podléháš změně i zániku. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež jsi neměnné a nezničitelné. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež jsi existencí. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež jsi ne-existencí. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež jsi dosažitelné a lze tě získat. Chvála tobě, nejvyšší Já, jež jsi nedosažitelné a nepřemožitelné.

Jsem plný radosti. Jsem ve stavu klidu a vyrovnanosti. Stojím nepohnutě. Dosáhl jsem poznání Já, jsem vítěz. Žiji, abych vítězil. Klaním se sobě a klaním se tobě.

Ó mé Já, existuješ jako čirá a neposkvrněná Skutečnost. Kde je potom jaké omezení, kde je neštěstí či štěstí, kde je zrození a kde smrt? Spočínu navždy v nejvyšším klidu a míru.